

Νεομάρτυρες, η δόξα της Εκκλησίας μας

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Τὸ νὰ μιᾶ κανένας σήμερα καὶ νὰ γράφει γιὰ κάποια πράγματα τῆς θρησκείας, ὁ πολὺς κόσμος τὸ νομίζει γιὰ ἀνοησία.

Καὶ ἀκόμα μεγαλύτερη ἀνοησία ἔχει τὴν ἰδέα πὼς εἶναι τὸ νὰ γράφει γιὰ τοὺς ἅγιους μάρτυρες, καὶ μάλιστα γιὰ κείνους ποὺ μαρτυρήσανε κατὰ τὰ νεότερα χρόνια ποὺ βασιλεύανε οἱ Τοῦρκοι ἀπάνω στὴ χριστιανοσύνη, ἐπειδὴς ὁ λίγος καιρὸς ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτοὺς κάνει ὥστε νὰ τοὺς νιώθουμε πολὺ κοντὰ μας, ἀνθρώπους σὰν κ' ἐμᾶς, ἐνῶ τοὺς ἀρχαίους μάρτυρες τοὺς βλέπουμε μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες ποὺ περάσανε ἀπὸ τότε ποὺ μαρτυρήσανε καὶ στὴ φαντασία μας παρουσιάζονται εὐκολότερά με τὸν φωτοστέφανο τοῦ ἁγίου.

Κανένας λαὸς δὲν ἔχυσε τόσο αἷμα γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ὅσο ἔχυσε ὁ δικός μας, ἀπὸ καταβολὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ἴσαμε σήμερα.

Κι αὐτὸς ὁ ματωμένος ποταμὸς εἶναι μιὰ πορφύρα ποὺ φόρεσε ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, καὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχουμε γιὰ τὸ μεγαλύτερο καύχημα, κι ὄχι νὰ τὴν καταφρονοῦμε καὶ νὰ μὴ μιλοῦμε ποτέ γι' αὐτή, καὶ μάλιστα νὰ ντρεπόμαστε νὰ μιλήσουμε γι' αὐτή, σὲ καιρὸ ποὺ δὲ ντρεπόμαστε γιὰ τὶς πιὸ ντροπιασμένες καὶ σιχαμερές παραλυσίες ποὺ κάνουνε οἱ ἄνθρωποι στὸν ἀδιάντροπο καιρὸ μας.

Ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ πονηρεμένοι ἄνθρωποι φροντίζουμε μονάχα γιὰ τὴν καλοπέραση τοῦ κορμιοῦ μας, καὶ γιὰ τοῦτο ἡ ψυχὴ μας ἔχασε τὴν εὐαισθησία της, μὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ γιαντρικὰ ποὺ λέμε πῶς ἔχουμε. Καὶ γι' αὐτὸ περιφρονοῦμε καὶ τοὺς λέμε ἀνόητους ἐκείνους ποὺ δὲν κοιτάζουνε τὸ ὕλικὸ συμφέρο τους, ἀλλὰ κάνουνε κάποιες θυσίες.

Κατὰ πολὺ ἀνόητους καὶ μικρόμυαλους θεωροῦμε ἐκείνους ποὺ θυσιάσανε τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν πίστη τους, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ἀμαρτωλὴ κρίση μας, δὲν κοιτάξανε νὰ χαροῦνε τὰ νιάτα τους καὶ ν' ἀπολάψουνε τοῦτον τὸν κόσμον, ποὺ εἶναι χειροπιαστὸς καὶ σίγουρος, ἀλλὰ βασανιστήκανε, φυλακωθήκανε, δαρθήκανε καί, στὸ τέλος, σφαχτήκανε ἢ κρεμαστήκανε, οἱ ἄμυαλοι, γιὰ κάποιους ἴσκιους ποὺ λέγονται ἀθάνατη ζωὴ καὶ βασιλεία τῶν οὐρανῶν...

...Μ' αὐτὰ τὰ λόγια βροντοφωνεῖ πῶς ἡ Ἐκκλησία μας, μὲ τὰ μαρτύρια ποὺ τραβᾷ ἀπὸ αἰῶνες, εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία, ἡ βλογημένη ἀπὸ τὸν Κύριον, κι ὄχι ἡ Δυτικὴ, ἡ καλοπερασμένη ἡ ὑπερήφανη ἀφέντρα, ποὺ ὄχι μονάχα τὸ αἷμα της δὲν ἔχυσε γιὰ τὸν Χριστό, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἔκαιγε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν τῆς ἦτανε ὑπάκουοι.

Οἱ δικοὶ μας οἱ ἅγιοι, ποὺ μαρτυρήσανε στὸν καιρὸ ποὺ εἴμαστε σκλάβοι στοὺς Τούρκους, ἦτανε ταπεινοί, ἀπλοὶ, λιγομίλητοι, μὲ τὴ φωτιὰ τῆς πίστες στὰ στήθιά τους, ἀπονήρευτοι κι ἀγράμματοι, ἀφοῦ τὸ μόνο ποὺ γνωρίζανε νὰ λένε μπροστὰ στὸν ἀγριεμένο τὸν κριτὴ ἦτανε «Χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ Χριστιανὸς θ' ἀποθάνω!».

Νέοι ἄνθρωποι, παλληκάρια ἀπάνω στ' ἄνθος τῆς νιότης τους, πηγαίνανε προθυμερὰ νὰ παραδοθοῦνε γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κι ἀντὶς ἀρραβωνιάσματα σφαζόντανε σὰν τ' ἀρνιὰ ἢ κρεμαζόντανε μὲ τὴ θελιὰ στὸν λαιμὸ τους καί, γιὰ νὰ τοὺς τυραγνᾶνε περισσότερο οἱ ἄπιστοι, κόβανε τὸν λαιμὸ τους σιγὰ -σιγὰ μὲ στομωμένα μαχαίρια ἢ τοὺς χωρίζανε μὲ σάπια σχοινιὰ ποὺ κοβόντανε, γιὰ νὰ τοὺς ξανακρεμάσουνε.

Καὶ τὰ μόνα ποὺ ξέρανε ἀπὸ τὴ Θρησκεία μας οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦτανε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε: «Ὅποιος μὲ ὁμολογήσει μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ὁμολογήσω κ' ἐγὼ μπροστὰ στὸν Πατέρα μου, ποὺ εἶναι στὸν οὐρανό, κι ὅποιος μ' ἀρνηθεῖ μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ἀρνηθῶ κ' ἐγὼ μπροστὰ στὸν Πατέρα μου, ποὺ εἶναι στὸν οὐρανό». Καθὼς καὶ τὰ λόγια τοῦτα, ποὺ εἶπε ὁ Κύριος: «Μὴ φοβηθεῖτε ἀπὸ κείνους ποὺ σκοτώνουνε τὸ σῶμα, μὰ ποὺ δὲν μποροῦνε νὰ

σκοτώσουνε τήν ψυχή», καί: «Ὅποιος χάσει τή ζωή του γιά τ' ὄνομά μου, αὐτός θά ζήσει στήν αἰώνια ζωή».

Ὦ! Τί ὕψος καί πόση πνευματική εὐπρέπεια εἶχε ἡ φυλή μας, τόν καιρό πού θαρροῦμε ἐμεῖς πώς ἦτανε ἀγράμματη καί βάρβαρη. Ἐμεῖς, οἱ σημερινοί, εἴμαστε βάρβαροι, πού δέν εἴμαστε σέ θέση νά νιώσουμε ὅσο πρέπει τήν εὐγένεια καί τὸ μεγαλεῖο τῆς θυσίας γιά τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πού τήν προσφέρανε μέ τὰ κορμιά τους ἐκεῖνοι οἱ λεονταρόψυχοι, πού γι' αὐτούς λέγει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης πώς δέν γεννηθήκανε ἀπό αἵματα, μήτε ἀπό θέλημα τῆς σάρκας, μήτε ἀπό θέλημα ἀντρός, ἀλλά πώς γεννηθήκανε ἀπό τὸν Θεό. Ἡ γενεὰ ἡ δική μας, «ἡ μοιχαλὶς καὶ ἀμαρτωλός», ἃς κάνει τὸν ἔξυπνον ἐκεῖ πού δέν χωρᾷ καμιὰ ἐξυπνάδα, ἃς περιπαίζει ἐκείνους πού δώσανε τὸ αἷμα τους γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Θά ἔρθει μέρα πού θά δώσει ἀπολογία καὶ σέ τοῦτο τὸν κόσμον καὶ στὸν ἄλλον, καὶ τότε θά καταλάβει σέ τί σκοτάδι βρισκότανε...

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

[«Πονεμένη Ρωμιοσύνη», ἐκδ. «Ἀστήρ»]

Χριστιανικὴ Σπίθα